

A close-up portrait of a young woman with long, dark hair. She has a serious expression and a visible bruise on her forehead above her right eye. The background is a textured, greyish-green wall.

LOIS BLOMMESTEIN GEDRAAG JE

GRATIS VOORPUBLICATIE

Young Adult-Thriller

Abonneer u nu op de Scelta Publishing Nieuwsbrief.

Ga naar www.sceltapublishing.com;

 www.facebook.com/sceltapublishing;

 www.twitter.com/UitgScelta;

 www.instagram.com/sceltapublishing

en ontvang regelmatig informatie over de nieuwste titels, blijf op de hoogte van speciale aanbiedingen en kortingsacties en maak kans op fantastische prijzen!

Young Adult-Thriller

LOIS BLOMMESTEIN

GEDRAAG JE

© 2016 Scelta Publishing
© 2015 Lois Blommestein

Omslagbeeld: Billion Photos | Shutterstock.com
Omslag- en opmaakontwerp: Evelien van Steenis
Tekstredactie: Linda Everts
Auteursfoto: Lois Blommestein

Eerste druk, december 2016

ISBN 978-94-91884-46-7
NUR 332

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

WWW.LOISBLOMMESTEIN.NL

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Per week doen 24 vrouwen aangifte van verkrachting. Het werkelijke aantal slachtoffers ligt veel hoger. Van alle misdrijven stappen slachtoffers van seksuele delicten het minst naar de politie. En een deel van de doorzetters haakt daarna alsnog af’, aldus het *Algemeen Dagblad*

Proloog

Hij trok haar trillende naakte lichaam naar zich toe. Ze verzette zich een beetje, maar wist dat het geen zin had. Er druppelde bloed op de witte kussensloop, vermengd met tranen. Ze kon geen kant op, haar handen zaten vastgebonden met tie wraps, evenals haar enkels. Ze kon niet praten door de tape die strak op haar mond was geplakt. Ze was volkomen aan hem overgeleverd. Dat was het mooiste gedeelte. Hij trok zijn kleding uit en vouwde het netjes op. Hij pakte haar gezicht vast en fluisterde: ‘Gedraag je.’

1

5 juni om 14:03 uur
Afdeling Zedenpolitie te Amsterdam
Demi Lachten

Het tikken op de toetsenborden leidde Demi af. Ze staarde ruim een kwartier naar een leeg document. De cursief bleef knippen en wachtte tot hij gebruikt werd. Om haar heen zaten collega's te rammen op de letters alsof hun leven ervan af hing. Administratie hoorde nu eenmaal bij de baan, maar het was niet haar favoriete bezigheid. Ze legde haar hand in haar nek en masseerde de spieren. Ze zaten goed vast, realiseerde ze. Misschien was een masseur geen slecht idee.

Als ze thuis was, zou ze het liefst meteen naar bed gaan. De afgelopen weken waren slaap een luxe die ze zich nauwelijks kon veroorloven. Ze gebruikte normaal gesproken weinig make-up, maar ze moest iets doen om de wallen weg te toveren.

‘Goed verslag.’

Het was haar vaste partner Luuk Min. Ze werkten al acht jaar samen en Demi was blij met zo'n goede partner als Luuk. Als iemand zijn werk verstond, was hij het wel.

‘Writer's block,’ zei Demi.

Luuk kon een glimlach niet laten. ‘Daar hebben de beste wel eens last van. Hoe is het thuis?’

Dat was een onderwerp waar ze het liefst niet over praatte. Luuk wist dat en hij bedoelde het niet kwaad.

‘Geweldig. Heb je al contact opgenomen met de moeder van het slachtoffer?’

Ze waren erop getraind zich niet emotioneel te binden aan slachtoffers. Dat was zelfbescherming. Sommige zaken die ze behandelden, kwamen zo hard aan dat het haast onmogelijk was zich niet te binden aan het slachtoffer. Hoewel Demi geen moeder was, wist ze wel dat het vreselijk moest zijn om te horen en te zien dat je kind pijn heeft. Het verslag dat ze moest schrijven ging over een tienjarig jongetje dat al vanaf zijn zesde misbruikt werd door zijn vader. De moeder had hem betrap en had niet getwijfeld over het inschakelen van de politie. Demi was opgelucht dat de moeder juist had gehandeld en haar kind had gered uit de klauwen van een monster.

‘Dat wilde ik zo doen. Of even langsgaan, kijken hoe het met hem gaat.’

‘Dat kunnen we wel doen,’ zei Luuk. ‘De vader wordt maandag voorgeleid toch?’

Demi knikte. ‘Daarom heb ik dit verslag ook nodig.’

‘We doen dat wel samen,’ stelde Luuk voor.

Luuk was een vader van twee kinderen. Voor hem was het onvoorstelbaar moeilijk om zijn gevoelens niet te laten merken. Demi merkte het gisteren meteen, toen ze de verdachte aan het verhoren was. Luuk werd alleen maar kwader toen de vader zijn daden toegaf. Het was ook te misselijk voor woorden, wat een ouder zijn eigen vlees en bloed allemaal kon aandoen. Demi laste een pauze in en sprak op Luuk in. ‘Neem een pauze. Ik wil wel een koffie.’

‘Ik hoop dat het kereltje een beetje heeft geslapen.’

Ze liepen de trap af. In het bureau werkten honderden verschillende agenten, van ruiters tot recherche. Ze hadden allemaal een eigen afdeling. Amsterdam was

verdeeld in vijf districten: Centrum, Noord, Oost, Zuid en West. Het bureau waar Demi en Luuk werkten hoorde bij het district Centrum.

‘Ik hoop het ook,’ zei Demi. Al wist ze zeker dat de nachtmerries nog wel even zouden blijven. Het jongetje was nog jong en hij zou goed begeleid worden. Met de juiste hulpbegeleiders en psycholoog kon het zo zijn dat de jongen er zo weinig mogelijk aan overhield. De trauma was op dit moment erg vers, bij iedereen en het was belangrijk dat er zo snel mogelijk gehandeld werd. Ze stapten naar buiten en het was alsof ze een klap in haar gezicht kreeg. ‘Is het al de hele tijd zo warm?’ Het leek net alsof een dikke deken haar lichaam verwarmde. Ze keek naar de wolken. Het zou niet lang duren voor de regen alles zou verkoelen.

‘Een tijdje. Een beetje regen zou nu wel lekker zijn.’ Ze liepen naar de parkeerplaats en namen plaats. Luuk achter het stuur. ‘Bel maar dat we onderweg zijn.’

Demi deed haar gordel om. ‘Wat als ze geen bezoek wil ontvangen? Daar kan ik me ook wat bij voorstellen.’

‘Je wilde er toch voor het slachtoffer zijn.’ Het was geen vraag.

Demi knikte. ‘Jij niet?’

‘Natuurlijk wel.’

‘Ik voel een *maar* aankomen.’

‘Nee, die is er niet. Ik vind het gewoon zo rot om te zien hoe hij zich van binnen opvreet.’

Demi legde een hand op zijn schouder. ‘Dat vinden we allemaal.’ Demi belde de moeder en vroeg of het goed was dat ze kwamen. Demi hing op. ‘Ja, ze vond het goed.’

‘En anders waren we toch wel gegaan.’

Ze konden net zo goed lopend gaan, want in de drukte autorijden was voor veel mensen erg moeilijk. Mensen

van buitenaf wisten niet hoe ze moesten rijden en maakten er een zootje van. Lopend was vaak nog sneller en Demi was daar zelf een voorstander van. Het was Luuk die dat niet wilde en zelfs voor een paar straten de auto wilde pakken. Over milieuvriendelijk gesproken. Het was een wonder dat er een plek vrij was.

Demi zag dat er een groepje jongens rondom een bankje zaten. Ze waren hooguit achttien en keken naar haar en Luuk, terwijl ze richting het huis liepen. De geur van marihuana drong haar neus binnen en ze ademde door haar mond om de vieze geur niet te hoeven ruiken. ‘Het blijft smerige troep,’ vond ze.

‘De jongelui denken daar duidelijk anders over.’

‘Misschien zijn we in een verkeerd tijdperk geboren.’ Ze staken over. ‘Ik bedoel, je had het toen ook wel, maar dat gebeurde tussen vier muren.’

‘Ik had vrienden die het ook buiten deden, maar de burens vonden het overlast. Iedere keer kwam de politie.’

‘Was je zo’n rebel? Dat wist ik niet. Luuk, de gangster.’

Luuk glimlachte. ‘Het viel allemaal wel mee. Ik vond dat ik mijn tijd wel beter kon besteden, dus ik sloeg de joints over.’

‘Heel verstandig.’ Ze kwamen aan bij het huis. Het was een oud pand, zoals de meeste huizen in Amsterdam. Van buiten kon je zien dat het scheef stond, maar dat weerhield de mensen er niet van om er te wonen. Het was duur om midden in het centrum te wonen en toch viel het Demi op dat de meeste huizen bewoond waren. Studenten woonden vaak samen om het te bekostigen. Demi belde aan en ze hoorde een vrouw iets roepen. Even later ging de deur open en een jonge moeder verscheen in de deuropening. ‘Goedemiddag, mevrouw Veer,’ begroette Demi de vrouw. Ze hadden elkaar nog geen vierentwintig uur geleden gezien.

‘Kom binnen,’ zei de vrouw. Ze stapte naar achteren en liet hen naar binnen. ‘Willen jullie koffie of thee?’

‘Ik bedank,’ zei Demi.

‘Koffie, alstublieft. Zwart.’

‘Kom verder. Ga maar zitten. Sorry voor de rommel. Daniel is druk bezig geweest.’

Om hen heen lag overal speelgoed. Auto’s, vliegtuigen, lego en legpuzzels lagen verspreid over de vloer. Demi ging op de fauteuil zitten en Luuk op de bank, waar een zwarte kat lag te slapen. ‘Hoe is het met hem?’ vroeg Luuk.

‘Je ziet het,’ zei mevrouw Veer. ‘Hij is druk in de weer. Is dat een goed teken?’ Ze klonk onzeker. Ze zette twee koffie kopjes op de tafel.

‘Ieder kind verwerkt het anders,’ zei Demi. ‘De één zegt er niets over en de ander stapt meteen naar iemand die hij of zij kan vertrouwen.’

‘Ik wilde dat hij het meteen had verteld.’

‘Mam?’

Demi zag de jongen staan en er ging een golf van medelijden door haar heen. Het was duidelijk dat hij bang was. Hij keek hen met grote ogen aan. ‘Hallo Daniel. Weet je nog wie ik ben?’

Daniel knikte. ‘Politie.’

‘Dat klopt. We wilden even kijken hoe het met je gaat. Je hebt veel speelgoed. En ik zie dat je een politiebureau hebt gemaakt. Heb je dat alleen gedaan?’

‘Papa heeft geholpen.’ Hij liep behoedzaam naar zijn moeder en klom op haar schoot. Ze legde haar armen om hem heen, als bescherming. ‘Waar is papa?’

Hoe ging je uitleggen aan een kind dat je vader een lange tijd niet meer thuis kwam? Had zijn moeder dat niet gedaan? ‘Lieverd, dat heb ik je toch verteld?’

Demi kon zien dat zijn lip begon te trillen en dat zijn ogen rood werden. Hij probeerde zijn emoties de baas te zijn. Dat had hij al jaren gedaan en nu werd het hem allemaal te veel. Hij keek naar de grond.

‘Ik krijg het beeld gewoon niet uit mijn hoofd. Je kunt het je niet voorstellen hoe het is om – ’

Haar stem brak. Demi zei: ‘Het gebeurt nooit meer. Ik kan ook hulp voor jou regelen, als je dat wilt. Dit is ook een klap voor jou.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, ik heb al besloten om een tijdje naar mijn zus te gaan. Daniel vindt het geweldig daar. Toch, schat? Dan gaan we lekker naar de boerderij.’

‘Naar de koeien? Ja!’

Ze lachte. ‘Ja, die mag je weer melken.’

‘Je zus heeft een boerderij?’ vroeg Luuk.

‘Ja, ze woont in Schagen. Als we het drukke stadsleven zat zijn, gaan we naar haar toe.’ Ze gaf hem een zoen op zijn hoofd.

‘We zullen u niet langer ophouden,’ zei Demi en ze knikte naar Luuk. Hij had de hint begrepen. Het was goed zo. Ze namen afscheid en liepen naar de auto. Luuk’s mobiel ging. ‘Min.’

Demi stapte niet in, maar keek naar haar collega. Iets in zijn mimiek zei dat er iets aan de hand was en dat het geen goed nieuws was. ‘We gaan er nu heen.’ Hij gebaarde dat ze moest in stappen. ‘Ja, we zijn er over een paar minuten. Wacht buiten.’

‘Wat is er?’ vroeg Demi.

‘Anna is vannacht verkracht.’ Er ging een schok door haar lichaam. Anna was Luuk’s nichtje van zeventien.

Demi’s mond ging open van verbazing. ‘Dat meen je niet.’ Ze wist dat hij een goede band had met zijn familie. Demi had veel gehoord over zijn hechte familie. Ze had

Anna een paar keer ontmoet en had haar een hele lieve meid gevonden.

‘Anna. Verdomme, ze is zeventien. Wie doet zo iets?’

‘Weet ze niet wie het was?’

‘Ze was daar erg vaag over,’ antwoordde Luuk. ‘We gaan. Ze ligt in het Slotervaartziekenhuis.’

2

5 juni om 16:13 uur
Slotervaartziekenhuis te Amsterdam
Luuk Min

Luuk rende naar zijn zus Samantha, terwijl Demi achter hem aan liep. Ze belde met iemand, maar Luuk had er geen oor naar. Hij wilde weten hoe het met Anna ging. ‘Ze was zo bang,’ zei Samantha. Ze had rode ogen. Ze stonden buiten. Het was er druk. Mensen liepen in en uit. ‘Luuk, ze was zo bang.’ Luuk pakte haar vast. Anna was een jonge tiener die niemand iets had gedaan. Ze was onschuldig. Luuk had vaak met slachtoffers van verkrachting te maken gehad, had met hen gepraat en had de gevolgen ervan gezien. Ze waren jong en oud, dik of dun en iedereen voelde daarna hetzelfde. Pijn. Sommige slachtoffers waren praters, anderen hielden jarenlang hun mond. Niet iedereen deed aangifte en maakte er werk van. Schaamte was daar meestal een reden van. De meeste slachtoffers waren verkracht door een man en hun verhaal aan een man vertellen was te pijnlijk voor hen.

Dit kwam te dichtbij.

‘Waar is ze nu?’

‘Ze wordt onderzocht,’ zei Samantha. ‘Ik weet het niet. Ik heb er geen verstand van.’

‘Wat heeft ze gezegd?’ vroeg Demi. ‘Heeft ze wel iets gezegd?’

Samantha schudde haar hoofd. ‘Niet veel. Ze belde me en zei dat ze me nodig had. Ik wist meteen dat er iets aan de hand was. Ik ging naar haar toe en vond haar.’ Ze begon te huilen.

Luuk probeerde te slikken en Demi zag dat hij tijd nodig had. Ze stelde voor naar binnen te gaan. Luuk wilde het zich niet voorstellen. Hij moest kalm blijven, maar zijn handen trilden. Samantha had drie jaar geleden haar man verloren en ze had één dochter. Luuk was elke dag bij hen geweest en was Anna gaan zien als zijn eigen dochter. Hij was al vader van twee kinderen en ze waren de mooiste geschenken die hij zich kon wensen.

Anna paste vaak op zijn kinderen en ze waren erg close geworden. Hij wist niet wat hij zijn vrouw moest vertellen. Wat hij kon vertellen. Het ging er nu om dat Anna veilig was en dat ze zou genezen.

Ze liepen naar de ruimte waar Anna werd onderzocht. Demi stelde voor dat zij eerst met Anna zou praten. Luuk legde een arm om zijn zus en zei: ‘Ga maar.’

‘Waarom Anna?’ vroeg Samantha zich hardop af. ‘Waar heeft zij het aan verdiend?’

‘Niemand verdient dit,’ zei Luuk. Hij moest zich houden aan de procedures en niet denken aan de pijn die hij veroorzaakte door dat te doen. Hij moest ieder detail weten en wist dat het al pijnlijk genoeg was voor Anna om het één keer te vertellen. ‘Weet je of ze met iemand een afspraak had?’

Samantha schudde haar hoofd. ‘Ze heeft wel een vriendje gehad, maar dat is al een tijd uit.’

‘Iemand die haar lastig viel? Een stalker?’

‘Ik weet het niet, Luuk. Je weet hoe die meiden tegenwoordig zijn. Ze vertellen niets meer. Ze zitten de hele dag met hun telefoon in hun hand, maar als ik iets wil weten ben ik meteen een bemoeial.’

De deur ging open en Demi zei dat ze naar binnen mochten. Met een steen in zijn maag liep hij achter zijn zus aan. Anna was nergens te bekennen. ‘Waar is ze?’

‘Ze is even douchen,’ zei de dokter. Ze stelde zich voor en vertelde hoe het ging. ‘Anna is vaginaal verkracht. Er zaten wonden aan de binnenkant van haar dij, waarschijnlijk doordat ze zich heeft verzet. Er zitten snijwonden op haar borsten en verschillende blauwe plekken op haar armen en benen. Ze is gehecht bij haar wenkbrauw, waar een diepe snee zat. Ik heb een sporenonderzoek verricht en een morning-afterpil gegeven,’ Ze pauzeerde even, zodat ze de woorden konden laten bezinken. ‘Anna weet wat het met haar lichaam kan doen.’

‘Is er geen condoom gebruikt?’ vroeg Samantha.’

De dokter schudde haar hoofd. ‘Daar is Anna niet zeker van en we nemen het zekere voor het onzekere. Er zijn foto’s gemaakt van de blauwe plekken en als Anna aangifte doet worden deze sporen onderzocht.’

‘Ze is er nog niet zeker van,’ zei Demi. ‘Van de aangifte, bedoel ik.’

‘Waarom niet? Anders kan die schoft niet gepakt worden. Hij heeft aan mijn kind gezeten!’ Samantha was furieus. Luuk begreep het, maar het had twee kanten. Slachtoffers waren bang voor een confrontatie met hun belager en dat zou hen ervan weerhouden om aangifte te doen. Het was een zwaar en lang proces en niet iedereen was daartegen opgewassen. Als Anna het wel zou doen, zou hij haar te allen tijde steunen.

‘Wat heeft ze tegen je gezegd?’ vroeg Luuk aan Demi.

Ze leek even te twijfelen, omdat Samantha in de kamer was. Zij wilde het ook weten. ‘Oké. Ze zei dat ze alleen was, dat ze sliep en dat ze opeens iemand voelde. Ze raakte in paniek en werd vastgebonden,’ Demi

pauzeerde even. ‘Ze kon niet zien wie het was. Hij had een masker op en zwarte kleding aan.’

‘Heeft hij iets gezegd?’

‘Ja. Dat hij haar in de gaten hield en ‘Gedraag je.’”

Het voelde alsof Luuk een trap in zijn maag kreeg. Dit was niet de eerste keer dat hij dit hoorde bij een verklaring. Een paar jaar geleden was er een aantal slachtoffers die beweerden dat hetzelfde tegen hen was gezegd. Ze konden de dader niet opsporen. Anna zou het vijfde slachtoffer zijn van deze vermeende serieverkrachter. Demi en Luuk keken elkaar vertwijfeld aan.

Hij was terug.

Wil je verder lezen?

**Vanaf 20 december 2016 is
de Young Adult-thriller
Gedraag je bij elke (online)
boekhandel verkrijgbaar.**

HIJ HOUDT ZIJN SLACHTOFFERS NAUWLETTEND IN DE GATEN, MET NAME ZIJN LAATSTE.

Alexandra Braza, een 23-jarige studente, wordt het slachtoffer van een serieverkrachter. Ze is doodsbang dat hij nog een keer achter haar aan zal komen en doet er alles aan om de dader te pakken. Dat valt alleen niet mee. Ze heeft hem niet gezien, alleen zijn stem gehoord.

Wanneer de serieverkrachter merkt dat Alexandra nauw samenwerkt met de politie, komt er een nieuw gevoel in hem naar boven. Haat. En die haat wordt alleen maar erger.

Lois Blommestein (1989) is vanaf haar dertiende bezig met het schrijven van thrillers en fantasie boeken. Ze heeft een aantal boeken in eigen beheer uitgegeven: *Weg uit de hel*, *Sole Survivor*, *Doodgewoon*, *Verloren Onschuld* en *Traffic* en debuteert met haar thriller *Gedraag je*.

WWW.SCELTAPUBLISHING.COM

ISBN 978-94-91884-46-7

9 789491 884467